

## Zarzuty i główne argumenty

Na wstępie Parlament przypomina, że preambuła zaskarżonej decyzji odsyła do następującej podstawy prawnej: art. 8 ust. 3 decyzji Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych<sup>(2)</sup> oraz Traktatu w sprawie funkcjonowania Unii Europejskiej. Parlament wywodzi z tego, że Rada odnosi się w sposób domyślny do art. 34 ust. 2 lit. c) dawnego traktatu o Unii Europejskiej.

Parlament podnosi dwa zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności.

Po pierwsze, Parlament twierdzi, że Rada oparła swą decyzję na podstawie prawnej w postaci art. 34 ust. 2 lit. c) UE, który został uchylony z chwilą wejścia w życie traktatu z Lizbony. Z tego względu zaskarżona decyzja opiera się jedynie na decyzji 2005/387/WSiSW. Ta ostatnia stanowi jedynie pochodną podstawę prawną i wyłączne oparcie się na niej jest zatem niezgodne z prawem.

Po drugie i w świetle tego, co zostało wskazane powyżej, Parlament stwierdza, że w ramach procedury decyzyjnej doszło do naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Z jednej strony, gdyby art. 34 ust. 2 lit. c) UE znajdował zastosowanie, to zgodnie z art. 39 ust. 1 UE należało przeprowadzić konsultacje z Parlamentem przed przyjęciem zaskarżonej decyzji. Tymczasem Parlament twierdzi, że tak się nie stało. Z drugiej strony, gdyby należało uznać, że podlegają zastosowaniu postanowienia obowiązujące po wejściu w życie traktatu z Lizbony, to Parlament powinien być zostać włączony do procedury legislacyjnej na podstawie art. 83 ust. 1 TFUE. W każdym z tych przypadków zaskarżona decyzja została przyjęta z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ Parlament nie brał udziału w jej przyjęciu.

Wreszcie w przypadku gdyby Trybunał zdecydował się stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, Parlament uważa, że należy — zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE — utrzymać w mocy skutki wywołane przez zaskarżoną decyzję do chwili zastąpienia jej przez nowy akt przyjęty w zgodzie z obowiązującymi wymogami.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 72, s. 11.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 127, s. 32.

## Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-320/13)

(2013/C 226/14)

Język postępowania: polski

### Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

### Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE<sup>(1)</sup>, i w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 27 ust. 1 tejsze dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązku poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/28/WE o dziennej stawce w wysokości 133 228,80 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/28/WE upłynął w dniu 5 grudnia 2010 r.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 140, s. 16

## Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-321/13)

(2013/C 226/15)

Język postępowania: francuski

### Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

### Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy Komisji 2010/61/UE z dnia 2 września 2010 r. dostosowującej po raz pierwszy do postępu naukowo-technicznego załączniki do dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych<sup>(1)</sup>, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 tej dyrektywy;